

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **M. S.**, zastoupeného JUDr. Jaroslavem Savkem, advokátem se sídlem Slavíkova 625, 417 12 Proboštov, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, PP 21/OAM, Praha 7, ve věci kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 8. 2004, č. j. 62 Az 36/2004 - 24,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému právnímu zástupci stěžovatele JUDr. Jaroslavu Savkovi **se přiznává** odměna za zastupování stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve výši 2150 Kč. Tato částka bude jmenovanému vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 1 měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále označován jako „stěžovatel“) nadepsaný rozsudek krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 3. 2003, č. j. OAM-878/VL-10-12-2004. Rozhodnutím správního orgánu byla zamítnuta žádost stěžovatele o udělení azylu jako zjevně neodůvodněná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Stěžovatel ve své kasační stížnosti označil její důvody jako spadající pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."). Uvedl, že v řízení před krajským soudem nebyl poučen tak, aby pro neznalost právních předpisů neutrpěl v tomto řízení újmu, a nebyla mu dána možnost vyjádřit se ke všem podkladům pro rozhodnutí před jeho vydáním. Rozhodnutí správního orgánu považoval za nezákonné proto, že postupem správního orgánu bylo porušeno ustanovení § 3 odst. 2 a 4, § 32 odst. 1, § 33 odst. 2 a § 34 správního řádu. Výroku rozsudku krajského soudu vytkl, že formulace „žaloba se zamítá" je neurčitá a nesrozumitelná, což již bylo několikrát judikováno. Krajský soud se pak podle stěžovatele nevypořádal se všemi jeho žalobními námitkami, naopak akceptoval porušení zákona správním orgánem, zejména ustanovení § 3 odst. 2 a 4, § 32 odst. 1, § 33 odst. 2 a § 34 správního řádu. Dále soud podle stěžovatele nesprávně posoudil právní otázky. Skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nemá oporu ve spise. Pokud jde o skutkové důvody, na jejichž základě stěžovatel tvrdil, že soud nesprávně posoudil právní otázky a že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nemá oporu ve spise, odkázal stěžovatel na svoji žádost o udělení azylu, protokol o pohovoru, který s ním byl proveden, ostatní spisový materiál vztahující se k jeho žádosti o azyl a na protokol o soudním jednání. Ničeho dalšího, zejména konkrétní skutkové okolnosti, které měly být projevem nezákonného postupu správního orgánu a krajského soudu v řízení o udělení azylu resp. v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního orgánu, stěžovatel v kasační stížnosti neuvedl.

Současně v rámci kasační stížnosti požádal stěžovatel o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření navrhl zamítnutí kasační stížnosti. Uvedl, že správně zjistil skutkový stav, pokud zjistil, že jediným důvodem stěžovatelovy žádosti o azyl byly potíže se soukromými osobami kvůli placení dluhů. Stěžovatel se sám neobrátil na státní orgány domovského státu se žádosti o ochranu a svoji situaci řešil odchodem do ČR.

Krajský soud se ve svém rozsudku ztotožnil se skutkovými i právními závěry žalovaného vyslovenými v žalobou napadeném správním rozhodnutí. Uvedl, že stěžovatel, který před podáním žádosti o azyl již pobýval v ČR několikrát (poprvé v roce 1987), a to na dovolené a z pracovních důvodů, přičemž od roku 1999 měl v ČR dlouhodobý pobyt, jako důvod žádosti o azyl uvedl potřebu vydělat v ČR peníze v souvislosti s nutností splácet na Ukrajině úrok z půjčky, jelikož mu bylo vyhrožováno vypálením domu. Neuvedl tedy skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být pronásledován z azylově relevantních důvodů (§ 12 zákona o azylu), a proto správní orgán správně jeho žádost zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu.

Ze správního spisu žalovaného Nejvyšší správní soud zjistil, že návrh na zahájení řízení o udělení azylu podal stěžovatel dne 5. 3. 2004 a pohovor k žádosti o udělení azylu s ním byl proveden dne 14. 3. 2004. Stěžovatel v návrhu na zahájení řízení uvedl, že v domovské zemi dluží peníze věřitelům, oni mu vyhrožují, že mu podpálí dům matky, ta chce dům prodat a odjet na Slovensko, ale on by neměl (rozuměj ztratil by tak - pozn. Nejvyššího správního soudu) domov. Uvedené údaje potvrdil stěžovatel i při pohovoru k žádosti o udělení azylu a dodal, že musí uhradit asi 3000 USD; věřitelé jsou lichváři, kteří ho nutí dluh splatit. Jeho matka si byla stěžovat na policii, ale byla odmítnuta s tím, že pokud se jí nic (myšleno zřejmě špatného - pozn. Nejvyššího správního soudu) neděje, nelze nic dělat. Dále uvedl, že v ČR delší dobu pracoval a měl povolení

k dlouhodobému pobytu; o azyl se rozhodl požádat, když mu v ČR neprodloužili pobyt. Chtěl se tím vyhnout pronásledování ze strany věřitele a legalizovat pobyt v ČR, aby zde mohl žít a pracovat a vydělat na splacení dluhu. Problémy se státními orgány Ukrajiny nikdy neměl.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní namítány důvody odpovídající ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Jejím rozsahem a důvody je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že tato není důvodná.

Důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. zjevně nejsou dány. Řízení před správním orgánem i krajským soudem probíhala v souladu s příslušnými zákonnými ustanoveními, za dodržení zákonem zaručených práv stěžovatele a bez procesních vad, které by mohly mít vliv na zákonnost obou rozhodnutí. Žalovaný správní orgán řádně zjistil skutkový stav, zejména pak zcela dostatečně zjistil důvody, pro které stěžovatel žádá o poskytnutí azylu. Rozhodnutí správního orgánu i kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu jsou pak nepochybně plně srozumitelné, jednoznačně popisují zjištěný skutkový stav, přičemž vycházejí z provedených důkazů, a obsahují logicky postavené důvody, o které se opírají. Stěžovatel v kasační stížnosti ostatně ani neuvádí žádné konkrétní skutečnosti, které by měly jeho zcela paušálnímu tvrzení, že v řízení před správním orgánem a v řízení před soudem došlo k porušení zákona, nasvědčovat.

Rozsudek krajského soudu je ve svém výroku plně srozumitelný - nelze opomenout, že součástí výroku je i označení účastníků a označení věci, které se rozsudek týká, v dané věci žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 3. 2003, č. j. OAM-878/VL-10-12-2004. Výrok, v němž se praví, že žaloba se zamítá, nutno chápat právě v tomto kontextu - je jednoznačné a nad vší rozumnou pochybnost zřejmé, že se zamítá právě žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 3. 2003, č. j. OAM-878/VL-10-12-2004. Stěžovatel ve svém názoru přehlíží rozdíl mezi správním soudnictvím, kde se (v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu) přezkoumává konkrétní správní rozhodnutí, které je nutno přesně označit, k čemuž však zcela postačí takové označení uvést v záhlaví rozhodnutí, přičemž výsledkem řízení je v zásadě pouze zrušení napadeného rozhodnutí, anebo zamítnutí žaloby, a soudnictvím civilním, kde žalobní petity mohou být velmi různé a kde je v rozsudku vždy třeba přesně uvést přesnou specifikaci práv a povinností, o kterých se rozhoduje, a způsobu, kterým se tak děje.

Ani důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) není dán. Správní orgán správně posoudil důvody, pro které stěžovatel žádal o poskytnutí azylu, jako takové, které neobsahují tvrzení o žádných skutečnost svědčících o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Stěžovatelův strach vrátit se na Ukrajinu kvůli potížím s věřiteli pro neuhrazený dluh by nemohl být bez dalšího důvodem pro udělení azylu (§ 12 zákona o azylu). Problémy se soukromými osobami nebyly zapříčiněny důvody pro azylové řízení významnými, tedy pronásledováním z důvodu rasy, národnosti, náboženství, příslušnosti k určité sociální skupině či pro zastávané politické názory, ale snahou o vrácení dlužné částky (srov. k tomu z dosavadní bohaté judikatury kupříkladu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 6 Azs 45/2003 - 49). Státní orgány v zemi původu neodpíraly stěžovateli pomoc v situaci, kdy mu mělo vyhrožováno, a nelze ani říci, že by podporovaly nebo tolerovaly nátlak

věřitelů; pouze dospěly k závěru, že za situace, kdy nebylo známo nějaké konkrétní ohrožení stěžovatele, mu nemohou účinně pomoci. Proto správní orgán zcela důvodně aplikoval ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu a stěžovatelovu žádost jako zjevně nedůvodnou zamítl. Pokud se s tímto závěrem krajský soud ztotožnil, posoudil právní otázku zcela správně. Stejně krajský soud učinil, neshledal-li nezákonným, že správní orgán dále nezkoumal existenci důvodů pro udělení azylu podle § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu a překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu. Jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. rozhodnutí zveřejněná ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. 181/2004, 244/2004, 349/2004, jakož i vícero dalších rozhodnutí v této sbírce nepublikovaných), jestliže v řízení o žádosti o udělení azylu vyplyne některá ze skutečností taxativně uvedených v § 16 odst. 1 zákona, pak správní orgán bez dalšího - ale jen ve lhůtě podle odstavce 2 téhož ustanovení (ta byla v případě stěžovatele dodržena) - zamítne žádost. Rozhodne tedy konečným způsobem ve věci, aniž by v řízení zjišťoval existenci některého z důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu a případně existenci důvodů podle § 13, § 14 téhož a překážky vycestování (§ 91 zákona o azylu).

Nejvyšší správní soud tedy nezjistil naplnění žádných z důvodů kasační stížnosti uplatňovaných stěžovatelem a kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Vzhledem k neprodlenému rozhodnutí ve věci samé (několik týdnů po předložení věci Nejvyššímu správnímu soudu) nerozhodoval již o žádosti o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti; navíc u stěžovatele bylo usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 5. 10. 2004, č. j. 62 Az 36/2004 - 36, kterým mu byl ustanoven právní zástupce z řad advokátů, shledáno, že je osobou, u níž jsou předpoklady, aby byla osvobozena od soudních poplatků. Žalovaný proto nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 4 in fine ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Právnímu zástupci stěžovatele, ustanovenému usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 5. 10. 2004, č. j. 62 Az 36/2004 - 36, přiznal Nejvyšší správní soud odměnu za zastupování v řízení o kasační stížnosti, a sice 2 x 1000 Kč za dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) ve spojení s § 9 odst. 3 písm. f) a § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů, a na to navázaný paušál 2 x 75 Kč podle § 13 odst. 3 cit vyhlášky.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 25. 2. 2005

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu